

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Almelo, van 9 april 2008 in zaak nr. 07/46453 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 7 juni 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van [hierna: de vreemdeling] om haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 20 november 2007 heeft de staatssecretaris het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 9 april 2008, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 6 mei 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.H.M. van Altena, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. B. Klein Nulent, ambtenaar van Staat.

w.g. Van Altena
lid van de enkelvoudige kamer

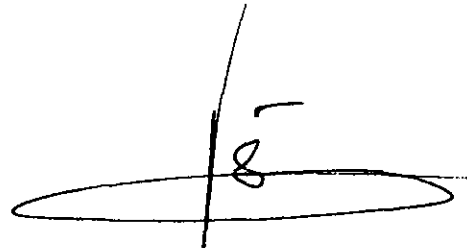
w.g. Klein Nulent
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 21 november 2008

218-565.

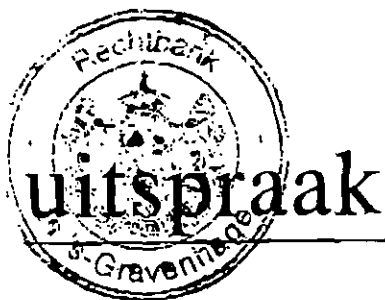
Verzonden: 21 november 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a large, stylized 'V' or 'S' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

AFSCHRIJF

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
vreemdelingenkamer

nevenzittingsplaats Almelo

regnr.: Awb 07/46453 BEPTDN/BE

uitspraak van de enkelvoudige kamer

inzake

van Marokkaanse nationaliteit,
IND dossiernummer 9609.12.4002,
eiseres,
gemachtigde: mr. P.E.J.M. Bartels, advocaat te Utrecht;

tegen

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

(Immigratie- en Naturalisatiedienst).

te 's-Gravenhage.

verweerder,

vertegenwoordigd door mr. M. Buisman, ambtenaar ten departemente.

1. Procesverloop

Op 19 juni 2006 heeft eiseres een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'medische behandeling' ingediend. Bij besluit van 7 juni 2007 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Bij brief van 25 juni 2007 is daartegen bezwaar gemaakt. Verweerder heeft dit bezwaar bij besluit van 20 november 2007 ongegrond verklaard. Bij brief van 12 december 2007, aangevuld bij brief van 14 januari 2008, is daartegen beroep ingesteld. Op 29 januari 2008 heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

Het beroep is ter zitting van 18 maart 2008 behandeld. Eiseres en haar gemachtigde zijn niet verschenen. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Standpunten

Verweerder heeft de aanvraag afgewezen en het daartegen ingediende bezwaar ongegrond verklaard, omdat eiseres niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv), zij niet van dat vereiste kan worden vrijgesteld en het tegenwerpen van het mvv-vereiste geen schending oplevert van het recht op het uitoefenen van het familie- en

Zaaknummer: Awb 07 / 46453 BEPTDN BE

blad 2

gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Namens eiseres is betoogd dat zij dient te worden vrijgesteld van het mvv-vereiste en dat de weigering de gevraagde verblijfsvergunning te verlenen een schending oplevert van artikel 8 EVRM. Namens eiseres is in bezwaar en in beroep een aantal omstandigheden naar voren gebracht die - naar de rechtbank begrijpt uit de beroepsgronden - zowel een onderbouwing vormen van het beroep op vrijstelling van het mvv-vereiste als op artikel 8 EVRM.

3. Overwegingen

Niet in geschil is dat eiseres niet beschikt over een geldige mvv. In geschil is de vraag of eiseres van het mvv-vereiste kan worden vrijgesteld op één van de in de artikelen 17 eerste lid, onder a tot en met f, Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) en 3.71, tweede lid, Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) genoemde gronden. Tevens is in geschil de vraag of eiseres in aanmerking komt voor toepassing van de hardheidsclausule als genoemd in artikel 3.71, vierde lid, Vb 2000.

Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vw 2000 worden afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd. Ingevolge het tweede lid kunnen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld over de toepassing van de gronden, bedoeld in het eerste lid. In artikel 17, eerste lid, onder a tot en met h, Vw 2000 worden categoricën vreemdelingen genoemd die vrijgesteld kunnen worden van het mvv-vereiste.

Eiseres stelt zich in beroep op het standpunt dat zij vrijgesteld dient te worden van het mvv-vereiste. Gelet op de psychische/medische toestand waarin zij verkeert kan niet verwacht worden dat zij terugkeert naar haar land van herkomst teneinde een mvv aan te vragen bij de Nederlandse autoriteiten en al helemaal niet indien zij zich in een voor haar onbekend gedeelte van Marokko zou moeten vestigen teneinde aanspraak te kunnen maken op medische zorg.

Naar aanleiding van de gestelde medische problematiek van eiseres heeft verweerder advies ingewonnen bij het BMA. Blijkens het BMA-advies van 8 februari 2007 kan eiseres onder voorwaarden in staat wordt geacht te reizen, wordt noodzakelijk geacht om na aankomst de psychiatrische behandeling te hervatten en valt er een medische noodsituatie te verwachten bij uitblijven van de psychiatrische behandeling. De behandeling van de klachten van eiseres in Marokko is wel mogelijk, zij het in het ziekenhuis te Rabat.

Allereerst is de rechtbank van oordeel dat verweerder in hetgeen eiseres naar voren heeft gebracht geen aanleiding heeft behoeven te zien om eiseres vrij te stellen van het mvv-vereiste nu eiseres niet heeft aangetoond dat zij valt onder een van de vrijstellingscategoricën genoemd in artikel 17, eerste lid Vw 2000 en artikel 3.71, tweede lid, Vb 2000. De rechtbank acht daarbij van belang op te merken dat eiseres blijkens het advies van het Bureau Medische Advisering (BMA) in staat wordt geacht te kunnen reizen.

Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, Vb 2000 wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 Vw 2000 afgewezen, indien de

Zaaknummer: Awb 07 / 46453 BEPTDN BE

blad 3

vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv.

Het vierde lid van voornoemd artikel bepaalt dat verweerder het eerste lid buiten toepassing kan laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (de zogenoemde hardheidsclausule).

Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Vw 2000 moet worden afgeleid dat de in artikel 3.71, vierde lid, Vb 2000 neergelegde bevoegdheid discretionair van aard en beperkt van omvang is, dat toepassing daarvan beperkt kan blijven tot zeer uitzonderlijke gevallen die door wet- en regelgever niet zijn voorzien en dat als beleidsuitgangspunt is gekozen dat een beroep op de hardheidsclausule slechts in zeer uitzonderlijke individuele gevallen wordt gehonoreerd. Het is daarbij aan de vreemdeling om de aan zijn beroep ten grondslag liggende feiten en omstandigheden te stellen en aannemelijk te maken. In paragraaf B1/4.1.1 Vreemdelingscirculaire 2000 (Vc 2000) heeft verweerder dit beleid nader uiteengezet.

De rechtbank volgt de stelling van eiseres in beroep, dat verweerder de in bezwaar ingebrachte medische informatie ten onrechte niet in de beoordeling heeft betrokken, niet. Immers verweerder heeft in het bestreden besluit overwogen dat de enkele omstandigheid dat eiseres mogelijk voor het kunnen ondergaan van de medische behandeling aanzienlijke geografische afstanden moet afleggen dan wel haar woonplaats mogelijk binnen het land van herkomst dient te verplaatsen, geen grond vormt om verblijf toe te staan. Eventuele gevolgen van het staken van een medische behandeling kunnen niet leiden tot verblijfsaanvaarding aangezien betrokkene het staken van de behandeling kan voorkomen door zich elders te vestigen. De medische informatie waarnaar wordt verwezen betreft de medische toestand van de ouders van eiseres en de weigering van haar ouders om eiseres tijdelijk in huis te nemen. Deze informatie doet niets af aan de resultaten van het BMA onderzoek.

De rechtbank is van oordeel dat de medische situatie van eiseres in redelijkheid voor verweerder geen aanleiding heeft hoeven te zijn tot toepassing van de hardheidsclausule. Uit voornoemd BMA-advies blijkt dat de medische behandeling mogelijk is in Rabat. De enkele omstandigheid dat eiseres voor het ondergaan van de medische behandeling aanzienlijke geografische afstanden moet afleggen dan wel haar woonplaats mogelijk binnen het land van herkomst dient te verplaatsen, vormt geen grond om verblijf toe te staan, aldus verweerder.

In hetgeen eiseres heeft aangevoerd ziet de rechtbank onvoldoende grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat van eiseres kan worden verlangd dat zij terugkeert naar haar land van herkomst om een mvv aan te vragen. Daarbij zij opgemerkt dat uit bestendige jurisprudentie (onder meer de uitspraak van de ABRS van 24 maart 2006, 200507019/1) volgt dat feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg geen rol speelt bij de beoordeling van de hardheidsclausule.

Verweerder heeft zich naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiseres naar haar land van herkomst kan terugkeren en de beslissing op een in te dienen mvv-aanvraag aldaar kan afwachten, onder voortzetting van de benodigde behandeling.

Voorzover verweerder ten aanzien van artikel 8 EVRM het standpunt heeft ingenomen dat van de dochter van eiseres verwacht kan worden dat zij met haar meegaat naar Marokko, is eiseres van oordeel dat verweerder onvoldoende rekening houdt met het feit dat de dochter de Nederlandse nationaliteit heeft, hier te lande is opgegroeid, geen familie in Marokko heeft en hier haar leven en toekomstperspectieven heeft. Daarnaast is de biologische vader van de

Zaaknummer: Awb 07 / 46453 BEPTDN BE

blad 4

dochter van eisers woonachtig in Nederland. Nu verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met deze omstandigheden is het besluit onzorgvuldig tot stand gekomen, zo stelt eiseres in haar gronden.

Blijkens jurisprudentie van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State uitspraken 9 november 2007 (nr. 200702675/1) en 18 december 2007 (200703445/1) en 29 februari 2008 (200701721/1) zal het tegenwerpen van het mvv-vereiste in een concreet geval slechts in uitzonderlijke gevallen schending van artikel 8 van het EVRM opleveren, nu de uit het mvv-vereiste voortvloeiende verplichting Nederland te verlaten in beginsel slechts tijdelijk van aard is. In hetgeen eiseres heeft aangevoerd ziet de rechtbank geen aanleiding voor de conclusie dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat het stellen van het mvv-vereiste in onderhavige zaak geen schending van artikel 8 EVRM oplevert.

Het beroep is, gelet op het vorenstaande, ongegrond.

Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

4. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. F.C. Berg en in tegenwoordigheid van J.J.W. Klein Ligtenberg-Steffens als griffier in het openbaar uitgesproken op

- 9 APR 2008

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat.

Afschrift verzonden: - 9 APR 2008

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE

RECHTBANK TE 's-GRAVENHAGE

AARTSEN HEKMAN LODDER
advocaten

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 6 MEI 2008	
ZAAKNR. 200803283	
AAN: ☒	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Mr J.W. Aartsen*
Mr A.H. Hekman
Mr P.G.M. Lodder
Mr B. Mor-Yazir

advocaten & procureurs

* Lid van de Vereniging Arbeidsrecht Advocaten Nederland

Secretariaat:
Mw. B.S. Pardjo

Van Asch van Wijckskade 31-1
3512 VR Utrecht
Tel.: 030-2302060
Fax.: 030-2300576
Hekman@ahl-advocaten.nl

Raad van State
T.a.v. Afdeling bestuursrechtspraak
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

Tevens per fax: (070) 3651380

Utrecht, 2 mei 2008

Inzake **Staat**
Uw kenmerk :
Ons kenmerk : **AH/2008083**

Geeft eerbiedig te kennen:

_____ geboren op _____ vreemdelinge van Marokkaanse nationaliteit, wonende te _____, ter zake dezer domicilie kiezende te Utrecht, Van Asch van Wijckskade 31 I (3512 VR), ten kantore van de advocaat en procureur mr. A.H. Hekman, die verklaart door haar bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn tot het instellen van het hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo d.d. 9 april 2008, met het kenmerk 07 / 46453 en als zodanig dit hoger beroepschrift ondertekent;

dat appellante zich niet kan verenigen met de uitspraak van rechtbank 's-Gravenhage nevenzittingsplaats Almelo d.d. 9 april 2008, waarvan een afschrift hierbij wordt overgelegd.

appellante komt tijdig in hoger beroep van de uitspraak d.d. 9 april 2008 en formuleert daartegen de navolgende grieven;

-1-

AARTSEN HEKMAN LODDER

advocaten

Grief 1

De Rechtbank Almelo overweegt ten onrechte in de vierde alinea op bladzijde 3 van de aangevallen uitspraak: *"De rechtbank is van oordeel dat de medische situatie van eiseres in redelijkheid voor verweerder geen aanleiding heeft hoeven te zijn tot toepassing van de hardheidsclausule. Uit voornoemd BMA-advies blijkt dat de medische behandeling mogelijk is in Rabat. De enkele omstandigheid dat eiseres voor het ondergaan van de medische behandeling aanzienlijke geografische afstanden moet afleggen dan wel haar woonplaats mogelijk binnen het land van herkomst dient te verplaatsen, vormt geen grond om verblijf toe te staan, aldus verweerder.*

In hetgeen eiseres heeft aangevoerd ziet de rechtbank onvoldoende grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat van eiseres kan worden verlangd dat zij terugkeert naar haar land van herkomst om een mvv aan te vragen. Daarbij zij opgemerkt dat uit bestendige jurisprudentie (onder meer uitspraak van de ABRS van 24 maart 2006, 200507019/1) volgt dat feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg geen rol speelt bij de beoordeling van de hardheidsclausule.

Eiseres kan zich niet verenigen met opgemelde rechtsoverweging en voert daartoe het volgende aan.

De rechtbank beoordeelt hier de hardheidsclausule alleen in het licht van de medische argumenten. Terwijl juist bedoeld is het complex aan factoren aan te geven. De medische omstandigheden samen met de omstandigheid dat het kind leerplichtig is en school moet verzuimen, moeten aanleiding zijn de hardheidsclausule toe te passen. Ten onrechte heeft de rechtbank dit niet op deze wijze getoetst.

AARTSEN HEKMAN LODDER

advocaten

Grief 2

De Rechtbank Almelo overweegt ten onrechte in de laatste alinea op bladzijde 3 en verder van de aangevallen uitspraak: *“Voorzover verweerder ten aanzien van artikel 8 EVRM het standpunt heeft ingenomen dat van de dochter van eiseres verwacht kan worden dat zij meegaat naar Marokko, is eiseres van oordeel dat verweerder onvoldoende rekening houdt met het feit dat de dochter de Nederlandse nationaliteit heeft, hier te lande is opgegroeid, geen familie in Marokko heeft en hier haar leven en toekomstperspectieven heeft. Daarnaast is de biologische vader van de dochter woonachtig in Nederland. Nu verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met deze omstandigheden is het besluit onzorgvuldig tot stand gekomen, zo stelt eiseres in haar gronden.*

Blijkens jurisprudentie van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State uitspraken van 9 november 2007 (nr. 200702675/1) en 18 december 2007 (200703445/1) en 29 februari 2008 (200701721/1) zal het tegenwerpen van het mvv-vereiste in een concreet geval slechts in uitzonderlijke gevallen schending van artikel 8 EVRM opleveren, nu de uit het mvv-vereiste voortvloeiende verplichting Nederland te verlaten in beginsel slechts tijdelijk van aard is. In hetgeen eiseres heeft aangevoerd ziet de rechtbank geen aanleiding voor de conclusie dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat het stellen van het mvv-vereiste in onderhavige zaak geen schending van artikel 8 EVRM oplevert.”

Eiseres kan zich niet verenigen met opgemelde rechtsoverweging, en voert daartoe het volgende aan.

Niet betwist wordt dat blijkens de jurisprudentie, een schending van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen aangenomen wordt.

Wel wordt gesteld dat verweerder en de rechtbank, de belangen van het kind en het gezinsleven slechts betrekken in de toetsing aan artikel 8 EVRM. Zoals ook in de eerste grief is verwoord, dienen deze omstandigheden ook getoetst toe worden in het kader van de hardheidsclausule.

AARTSEN HEKMAN LODDER
advocaten

Sterker nog, nu de belangen van het kind duidelijk naar voren zijn gebracht, had de rechtbank, conform artikel 8:69 (2) Algemene wet bestuursrecht, de gronden moeten aanvullen in die zin, dat verweerder de bepalingen van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind niet heeft nageleefd. Zo zijn de artikelen 3, 6 en 16 veronachtzaamd.

Voorts stelt eiseres zich op het standpunt dat verweerder gehouden is 'verdragsconform' te handelen, dit gaat nog vooraf aan de vraag of er sprake is van 'rechtstreekse werking' van de artikelen.

Op grond van bovenstaande dient geconcludeerd te worden dat de aangevallen uitspraak voor vernietiging in aanmerking komt.

MITSDIEN

het de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State moge behagen:

de uitspraak waarvan beroep te vernietigen en het hoger beroep gegrond te verklaren, althans een zodanige beslissing te nemen als de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State in goede justitie vermene te behoren;

met veroordeling van verweerder (ex artikel 8:75 Awb) in de kosten die appellant in verband met de behandeling van de onderhavige procedure redelijkerwijs heeft moeten maken;

Advocaat

